

پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: سحر مصطفوی زاده، ۱۳۹۵

شادی و شادخواری در سبک خراسانی (بر پایه‌ی آثار فرخی سیستانی و منوچهری دامغانی)

چکیده

شادخواری و لذت‌جویی، نظریه‌ای است که در آن افراد بشر، بهبود زندگی خود را در لذت‌جویی می‌دانند و خوش‌باشی و اغتنام فرصت را پیشه خود می‌سازند. لذت‌گرایی و شادخواری در طول تاریخ، سابقه‌ای طولانی در بین مردم دارد. اپیکور فیلسوف یونانی مکتبی با افکار لذت‌گرایی را به وجود آورد. معتقدند زندگی انسان، منحصر به همین دنیاست، پس انسان تا زمانی که در این دنیاست باید شاد باشد. این افکار، در آثار و اشعار شاعران سبک خراسانی مانند فرخی سیستانی و منوچهری دامغانی بیشترین تأثیر را داشته است. فرخی سیستانی و منوچهری دامغانی از قصیده‌سرایان مشهوری هستند که سروده‌هایشان در مورد شادی و شادخواری، وصف نوروز، اعیاد و وصف طبیعت مورد توجه است.

این رساله در چهار فصل تدوین شده است: فصل اول به کلیات تحقیق و فصل دوم به مبانی نظری تحقیق اختصاص یافته است. فصل سوم به زندگی و شعر فرخی سیستانی و منوچهری دامغانی اشاره شده و فصل چهارم بازتاب فلسفه‌ی اپیکوری در شعر فرخی و منوچهری مورد بررسی قرار گرفته است و در پایان نتیجه‌گیری آمده است.

کلیدواژه‌ها: واژگان کلیدی: شادخواری، سبک خراسانی، فلسفه‌ی اپیکوری، فرخی سیستانی، منوچهری دامغانی، لذت‌گرایی، فل

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۱۰۱۹۴۲۰۱۸

تاریخ دفاع: ۱۳۹۵/۰۷/۰۳

رشته‌ی تحصیلی: زبان و ادبیات فارسی

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر سعید روزبهانی

M.A. Thesis:

Joy and happy eating in Khorasani style (based on the works farokhi Sistani and manouchehri Damghani)

Abstract

Poetry is a combination of thought and imagery. Thoughts of the poet, his tongue in poetic form, to the mind of the reader. Language and thought, direct and interactive relationship. And quality explain his views on language also affects him, what his ideas are simpler and

سامانی جستجو در پایان نامه‌ها

more explicit language he will be more transparent and far from complex interpretations and concepts. Thus, in his speeches can trace his thoughts and it must be said that the speech equals farokhi poetry and manouchehri Hayayn reflect the poet's thoughts. Happy and cheerful eating and pleasure in poetry Samanid period, especially in the poems Dvshar, is moderate.